

Audiocafé, reflexe

Chotětická Markéta, 502664

Kurz Audiocafé hodnotím velice kladně. Časové rozmezí setkání bylo vyhovující. Šlo vždy o pěkné zakončení dne, jen místo sledování filmu jsme poslouchali auditivní dokumenty. Domnívám se, že pokud by Audiocafé probíhalo v jiný čas, tak by neměly poslouchané audiodokumenty takové kouzlo jako při setkáních právě kolem 20.hodiny.

Prostor, ve kterém jsme se scházeli byl sice malý, ale útulný, takže dost pomáhal utvářet atmosféru setkání. S místy k sezení problém vyloženě nebyl, ale s pohybem v prostoru trochu ano. Jakmile se člověk ale usadil, tak bylo potřeba jen poslouchat. Navíc by větší místnost pravděpodobně ubrala na intimitě a útulnosti.

Také velice oceňuji, že na Audiocafé máme povoleno brát i přátele, i když v omezené míře. Místo se pro každého vždy našlo. Tím pádem jsem mohla na dokument vzít kamarádku.

Ze všech setkání se mi nejvíce líbilo první, zejména díky audiodokumentu, který byl na tomto setkání pouštěný – audiodokument První láska. První večer tak nasadil laťku velice vysoko, tím pádem další večery sice byly příjemné, ale už žádný z nich nepředčil dokument a atmosféru prvního setkání.

Audiodokument o komunistickém postarším pánovi, co si chodí do cukrárny na špičku, mi přišel asi nejvíce přínosný pro člověka mojí generace. Dokument mi připomněl rozdílnost lidských osobností a idejí. Byť se člověk nemusí názorově shodovat s druhými, tak se stále může dozvědět zajímavé věci, informace ze života, trochu se přiblížit vzhledu jiných lidí a vlastně poznat a pochopit blíž svět.

Poslední audiodokument trochu připomněl kouzlo z prvního setkání z poslechu audiodokumentu První láska. Ocenila jsem tematiku přání před Vánoci, ale moc jsem nerozuměla tomu, proč je dokument pouštět v rámci tématu Audiocafé prvotiny. Jako první přání mi to neznělo, spíš to bylo asi vybráno v návaznosti na blížící se vánoční svátky, nikoliv na téma celého kurzu.

S ohledem na debaty bych doporučila, aby nejprve studenti mohli dokument zpracovat ve svých hlavách a třeba debatovat každý u svého stolu, aspoň 10 minut. Poté by byla i větší pravděpodobnost, že v průběhu konverzace u stolu dojdou studenti k nějaké otázce, kterou pak budou moci položit ve velké debatě všech lidí v místnosti. Je těžké zpracovat myšlenky hned po dokumentu, člověk se potřebuje trochu ponořit sám do sebe anebo probrat názory s okolím. Často se pak stávalo, že až když jsme vyšli z místnosti, tak jsme mezi sebou začali řešit dojmy, zážitky, nápady a otázky.

Debaty byly vedeny kolegyní z telefonu velice dobře, ptala se často na dotazy, které by mě ani nenapadly, ale jakmile je vyslovila, tak mi došlo, že vlastně to mi tam taky vadilo/nedocházelo/zajímalo mě to. Zároveň se ale domnívám, že kolegyně trochu „brala“ studentům možnost přemýšlet nad otázkami a ptát se. Jako studenti jsme věděli, že není potřeba nad dokumentem příliš dumat, jelikož se vždy na něco zeptá kolegyně.

Na závěr bych chtěla také ocenit přístup vyučujících a tvůrců dokumentu, kteří svojí pozitivitou a volností dodávali setkání pohodovou atmosféru. Bez dobrých vedoucích kurzu by kurz nebyl tak zábavný a příjemný.